

CARTA DOMINICAL

14 DE GENER DE 2018

RESSÒ DE LA PARAULA

Petites poderoses llavors (VIII)

El poder eficaç per transformar el món està associat normalment a la riquesa de mitjans (econòmics, materials, tècnics), a la capacitat jurídica (el càrrec, el lloc al govern, institucions), al nombre de vots en democràcia (o poder del poble), a la categoria que atorga la fama (el món de l'espectacle i de l'esport), etc.

L'esdeveniment de Nadal, la festa d'Epifania i el Baptisme del Senyor, no l'hem pogut viure sinó assumint un autèntic cúmul de paradoxes i contrastos. Aquestes paradoxes i contrastos són inadmissibles per a molts, de manera que miren d'evitar-les triant un aspecte o altre, segons la pròpia sensibilitat: normalment elegim el que ens és més consolador, com quan convertim Nadal en quelcom banal o quan l'entendem simplement com el naixement d'un líder que porta endavant la causa de canviar el món implantant el seu Regne...

Una de les grans paradoxes, que ens sobrevenen just en començar l'Evangelí és que el Salvador del món, el Messies universal, comença la seva missió en el tracte d'un tu a tu personal, en trobada individual insignificant des del punt de vista estadístic... Més encara, insignificant des del punt de vista d'una estratègia de poder eficaç.

Tot és coherent amb els primers passos de l'Encarnació: de l'omnipotència de Déu a la humanitat sense glòria, del palau de Herodes al desert de Joan Baptista, de les classes influents i grups organitzats a la senzilla família de Betlem i Natzaret, d'un bon programa de màrqueting a la conversa personal i la proposta de convivència a la pròpia casa... Finalment, de la reafirmació i el progrés de la humanitat a donar la vida per tothom...

Continuem preguntant-nos per la fecunditat de l'Església, la seva eficàcia transformadora. En el fons ens comparem amb els resultats d'armes tan poderoses avui com la tecnologia

informàtica, Internet, plataformes, etc. I amb tots els resultats cada vegada més espectaculars de la tècnica. Així ens admirem dels milers de milions de tones de gra que es produeix al món amb un mínim esforç, gràcies a la tècnica aplicada a l'agricultura. És molt llunyà aquell moment en què l'ésser humà va descobrir l'efecte multiplicador d'una sola llavor, que, convertida en un arbre produeix molts fruits. I el moment en què aquests, al seu torn, esdevenen llavors de més arbres.

Doncs bé, Jesús, segons el Pla de Déu, va seguir aquest últim camí. Pensava en el gran camp de la humanitat, però abans va tenir al davant el petit camp del cor dels seus primers deixebles. Si se'ns permet l'expressió, l'"Encarnació i l'Epifania" s'havien de produir, primer de tot, en les persones dels seus deixebles mitjançant el diàleg d'acompanyament, proximitat, convivència, contagi, empatia.

De fet en aquelles primeres llavors, Pere, Andreu, Felip, Natanael, es donava l'ànsia, l'expectació, el desig vehement, propi de la humanitat desperta, de trobar el Salvador, com hem meditat durant l'Advent. I damunt seu va clarejar el Nadal i l'Epifania, amb l'anunci, el dit, el testimoniatge de Joan Baptista. I com a llavors incipients i petites van començar a créixer, es van endinsar en el camí del seguiment de Jesucrist, fins a madurar a través de moments de llum i ombra, fins arribar a ser llums brillants en la foscor del món, en els qui havia arrelat l'Esperit.

La fecunditat de la nostra Església està en els seus orígens. Tornar a ells és la nostra tasca constant.